

เพทุบาย

บทที่ 52

กลุ่มเจ้าหน้าที่ตำรวจยังคงผลัดกันมาสอบปากคำชนชั้น ทั้งเรื่องเหตุการณ์ในป่าท่ามกลางกลุ่มโจรไร้ชื่อ ที่หากไม่ใช่โดนจับตาย ก็แตกกระเซ็นหนีหาย และยังเรื่องของชัชชัยกับปองพล ฉัตรแก้ว รู้สึกหนักใจกับบรรยากาศที่ตึงเครียด ชนชั้นสุขภาพไม่แข็งแรงแต่ต้องตรากตรำสร้างงานแล้วยังต้องอดทนรับหน้าต่อตาถามมากมาย

เธอสงสารและเห็นใจพี่ชายเป็นที่สุด

“เมื่อไหร่พวกตำรวจจะเสร็จธุระเสียที”

เธอบ่นหลังจากเจ้าหน้าที่กลุ่มหนึ่งเพิ่งจะกลับไป สีหน้าของชายหนุ่มแม้จะตึงเครียด แต่ฉัตรแก้วก็รู้สึกอบอุ่นเสมอเมื่ออยู่ใกล้ๆ

“เขาทำหน้าที่ของเขา” ชายหนุ่มพูดขำๆ “อีกอย่างหนึ่ง การที่มีการสอบสวนมากกว่าปรกติ เป็นเพราะครอบครัวทนายความของแกวนั้นแหละ”

“จริงหรือคะ” หญิงสาวถามอย่างแปลกใจ รู้สึกขุ่นเคืองเมื่อรู้ว่าการสอบสวนที่เข้มงวดถูกทำภายใต้การร้องของยิ่งยศและพรรณงาม

“แกไม่รู้เรื่องเลยนะคะนี่ อะไรของเขากันนะ”

“ช่างเถอะ ให้มีการสอบสวนจนถึงที่สุดนี้แหละดีแล้ว พอจบเรื่องแล้วก็จะได้จบจริงๆ พี่เองก็จะได้สบายใจไปด้วย”

เธอมองพี่ชายอย่างชื่นชม รูปลักษณ์ที่ดูทรุดโทรมลงเมื่อแรกพบหลังจากที่หายไปกว่าหกเดือน ในบัดนี้คืนสงสารศรีกลับคืนมาวันละเล็กละน้อย สีหน้าขำริ้ม ปรายตาแข็งกล้าอย่างผู้นำที่ฉายชัดต่อหน้าผู้คน ในบางครั้งยังทำให้เธออดกริ่งเกรงไม่ได้

สำหรับเธอ ชนชั้นช่างเป็นที่สุดของมนุษย์เดินดิน

งานที่ทับถมและการเย็บเยียนไม่ว่าจะจากเพื่อน ๆ และพันธมิตรทางธุรกิจรวมทั้งการถูกสอบปากคำที่ต่อเนื่องทำให้ชายหนุ่มห่างเหินเธอไปมากเกินคาดคิด ฉัตรแก้วแปลกใจที่การกลับมาของพี่ชายไม่ได้ทำให้เธอรู้สึกอ้างว้างน้อยลงเลย เมื่อเธอเข้ามาหา ก็มักจะพบใบหน้าเครียดขมแค้นความเหน็ดเหนื่อย เขาถูกผูกมัดรัดตัวด้วยงานอื่นหรือไม่ก็คนอื่น ๆ เสมอ ฉัตรแก้วผิดหวังเพราะเธอเองก็ต้องการอยู่ใกล้ๆ เขาเพื่อชดเชยกับสิ่งที่ขาดหายไป

หากไม่มีเสียงเรียกหาและไม่มียานที่มารับมอบหมาย หญิงสาวมักเข้าไปนั่งในห้องทำงานของปองพลและชัชชัยพลางเฝ้านึกถึงเจ้าของห้องด้วยความหวังใจ ไม่มีข่าวตีหน้าจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ เธออดระแวงไม่ได้ ว่าครอบครัวของทนายได้ขอให้ตำรวจปกปิดข่าวสารไว้หรือเปล่า ห้องนี้ถูกรื้อค้นจนเอกสารกระจัดกระจายเพราะชายหนุ่มทั้งสองตกเป็นผู้ต้องสงสัย หญิงสาวไม่รู้ว่าหลังจากค้นแล้วค้นแล้วเจ้าหน้าที่ได้พบหลักฐานที่ชี้ให้เห็นว่าชายหนุ่มทั้งสองเป็นผู้ร้ายหรือไม่

เธอไม่รู้ว่าความเป็นไปของการสอบสวน ราวกับว่าทุกคนจงใจปกปิดเรื่องราว

ทุกคนกล่าวโทษชัชชัยและปองพล แต่ฉัตรแก้วก็ไม่คิดว่าเธอจะโกรธเกลียดชัชชัยได้ไม่ว่าเขาจะคิดร้ายจริงๆ หรือไม่ก็ตาม

และสำหรับปองพล... เธอไม่เคยจะรู้สึกหวั่นไหวไม่ว่าเมื่อใดก็ตามที่อยู่ด้วยกัน ไม่เคยที่จะไม่นึกถึงเมื่อห่างหาย ในช่วงเวลาหอมหวานน้อยนิดที่มีด้วยกัน ฉัตรแก้วมีความสุขและยอมรับว่าเธอรักเขาเหลือเกิน.....

แต่เรื่องต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับคำพูดในทางลบที่ได้ฟังซ้ำๆ จากคนที่เธอไว้วางใจไม่ว่าจะเป็นบุษราคัมหรือยุทธานทำให้เธอสั่นคลอน และก็เพราะกลัวความอ่อนแอของตัวเอง กับเพราะความรู้สึกต่อต้านรุนแรงที่เธอมีต่ออรสรินและรุ่งนภา เธอจึงสร้างกำแพงขึ้นมาขวางกัน พยายามที่จะสร้างความรู้สึกชิงชังให้เกิดขึ้นมา แต่ก็ไม่เคยจะสำเร็จจริงๆ

ประตูห้องทำงานที่เชื่อมติดกัน เคยมีร่างสูงหงายๆ ของผู้ที่มาอาศัยใช้ชั่วคราวโผล่เข้ามาส่งยิ้มให้เธอรู้สึกอบอุ่น ในบัดนี้เมื่อเจ้าของห้องกลับมา มันกลับปิดสนิทแบ่งแยกโดยเด็ดขาด

ชนชั้นไม่เคยเปิดเข้ามาโดยให้เหตุผลว่า “ไม่รู้ว่าจะตำรวจยังต้องการอะไรจากห้องนี้อยู่อีกหรือเปล่า พี่กลัวว่าจะทำลายหลักฐานโดยไม่รู้ตัว”

ในวันนี้ชายหนุ่มเดินผ่านมาหยุดมองเธอจากช่องกระจกด้านหน้าที่ถูกรูดบานเกล็ดลงบังไว้ครั้งๆ ก่อนจะเปิดประตูเข้ามาหา

“มานั่งอยู่ที่นี้เอง หาเสียทั่วเลย”

สีหน้าหญิงสาวหม่นหมอง “พี่นะจะใช้อะไรแก้วหรือคะ”

“เปล่า แค่คิดถึงน้องสาวเท่านั้น”

เธอยิ้มออกมาได้ ชนะชนที่กลับคืนมามักจะขริมเฉย ปรกกาย ตาตึงเครียดดูต้นปรากฏให้เห็นในขณะที่เปลอ บัดนี้คำพูดหยอกเย้า คล้ายในกาลก่อนทำให้เธอรู้สึกดีขึ้น

“พี่นะว่างแล้วหรือคะ”

“ยังหрок แต่ว่าคิดถึงน้องสาว ไม่เห็นอยู่ที่ห้องก็เดินหาเสียทั่ว ไม่นึกว่ามานั่งอยู่ที่นี้”

ฉัตรแก้วสารภาพว่า “แก้วเป็นห่วงพี่ซซกับพี่ป้องคะ ไม่รู้ว่า ป่านีจะเป็นยังไงกันบ้าง ถามไปก็ไม่มีอะไรคืบหน้า”

“สองคนนั้นซางโซคดีที่แก้วรักเป็นห่วงขนาดนี้” เขาตัดพ้อ

“แก้วไม่ควรจะเป็นห่วงพวกเขาหรือคะ”

“เท่าที่พี่ฟังบุษราคัมเล่า พี่เป็นห่วงแก้วมากกว่า อยู่ได้ ยิ่งงกับคนอันตรายแบบนั้น”

หญิงสาวนึ่งด้วยความรู้สึกสับสน จะหาเหตุมาแก้ตัวแทนก็ หาไม่ได้ เรื่องต่างๆ ที่เกิดขึ้นจนอัฐางค์ต้องเสียชีวิตไป จะว่า บังเอิญก็ได้ แต่ก็อาจจะเป็นการจงใจของใครบางคนได้เช่นกัน ยิ่งกว่านั้น รุ่งนภาซึ่งจงใจเข้ามาเกี่ยวข้องกับอัฐางค์ก็เป็นคนของ พวกเขา.....

“แต่พี่ไม่ยากปรักปรำใครหрок รอให้ตำรวจจัดการดีกว่า”

ชนะชนและซซซัย ต่างก็ปรักปรำกันและกัน ในการเสียชีวิต ของบิดา ชนะชนนั้นกล่าวเป็นนัยไว้ในจดหมายและเอกสารกึ่ง พินัยกรรมที่เขาทิ้งไว้ก่อนจะหายไปในปี ส่วนซซซัยก็ถึงกับอ้างว่า ได้กลับไปยังโรงแรมที่บิดาพำนักในช่วงเวลาที่เสียชีวิตและได้หลักฐาน เป็นพยานบุคคล จนบัดนี้ฉัตรแก้วยังไม่ได้พบเห็นข้อพิสูจน์ใดๆ นอกจากข้อสรุปที่มัดตัวซซซัยเอง ว่ามีเจตนาที่ไม่ดีจนชักนำภียมาสู่ ตัว ไปเจอเข้ากับแก๊งลักพาตัวที่สวมรอยว่ามีหลักฐานที่เขาต้องการ แล้วหลอกให้พาตัวไปติดกับ

หรือไม่เช่นนั้น ก็เป็นอยางที่คนอื่นๆ พยายามจะทำให้เธอเชื่อ ที่ว่าซซซัยเองสร้างเรื่องทั้งหมดขึ้นมาเพื่อที่จะลักพาตัวเธอไป

‘ พี่ชายใหญ่ ’ มองเธออย่างเคร่งขริม

“แก้วเป็นห่วงอะไรนายปองพลนักหนา รักเขาหรือ”

หญิงสาวเงยหน้าขึ้นสบตาขริมๆ ที่จ้องมองแล้วก็ได้แต่ถอนใจ “พี่ป้องมีคนรักอยู่แล้วคะ แล้วก็... ไม่รู้สิคะ แก้วไม่เข้าใจอะไรๆ อีกหลายอยาง แต่เขาก็ช่วยแก้วไว้เสมอ”

“ทำไมเขาบังเอิญมาช่วยแก้วไว้ได้ทุกครั้งทุกครั้ง”

เธอถอนใจ “ทุกคนพูดอยางเดียวกันว่าเขาสร้างเรื่องขึ้นมา”

“แต่ว่าแก้วไม่เชื่อใช่ไหม”

“แก้วไม่รู้จะเชื่อยง”

“เพราะเรารักเขานะซี รักหลงจนมองไม่เห็นอยางอื่น”

หญิงสาวถามอ่อยๆ ว่า “พี่นะก็คิดว่าพี่ป้องคิดร้ายหรือคะ”

“อะไรๆ ก็เป็นไปได้ทั้งนั้น แต่พี่ก็ไม่อยากจะปรักปรำใคร โดยเฉพาะอยางยงคนที่แก้วรัก”

เธอนึ่ง อาการตาตกคล้ายยอมรับทำให้ประกายตาของอีก ฝ่ายหนึ่งวาวับด้วยความริษยาหิงหวง.....

วันหนึ่งไม่มาทำงานและกำลังจะลาออกเช่นเดียวกับผู้บริหารที่ เคยแข็งข้อหลายคน ส่วนคนที่ยังมาทำงานก็ปรับเปลี่ยนลดความ ทะเยอทะยานลงมาอยู่ในขอบเขตที่นายจ้างยอมรับ แม้กระนั้น บุษราคัมก็ยังไมคลายความเคร่งขริมลง ฉัตรแก้วมักจะเห็นสาวใหญ่ มีสีหน้าเครียด ปรกกายตากระด้าง หากพอรู้ตัวก็จะเปลี่ยนเป็นยิ้ม อ่อนโยน

หลายครั้งที่เธอได้เห็นภาพของบุษราคัมและชนะชนนึ่งหันหน้า เข้าหากัน พูดกันเบาๆ เพียงสองคนอยางเคร่งเครียดเป็นงานเป็นการ แต่ว่าใกล้จนหน้าผากแทบจะชิด ราวกับกำลังถกปัญหาที่ไม่ต้องการให้ คนอื่นรับรู้อยางไม่จบสิ้น

โดยคำชวนที่เธอรอคอย หญิงสาวเดินตาม “พี่ชาย” ออกจาก สำนักงานโดยมีสายตาเคร่งขริมของสาวใหญ่มองตาม เธอนึ่งรถ ของชนะชน องค์กรกษสองคนที่คอยติดตามเธอจึงได้แต่ขับรถตามอยู่ ข้างหลัง

“แก้วทนไต่ยังงี้ที่มีคนคอยตามแบบนี้” ชายหนุ่มถามพลาง มองรถที่แล่นตามติด ฉัตรแก้วตอบว่า

“น้ำพรรณกับนายศตต้องการแบบนี้ละ”

“ถ้ามีผู้ร้ายจริง สองคนที่ตามมานี้จะทำอะไรได้” น้ำเสียงถามเยาะหยัน ฉัตรแก้วตอบว่า

“เขาก็ดูเข้มแข็งกันดีนี่ละ พี่ๆทชบอกว่าคุณเขาถูกฝึกมาดี”
อีกฝ่ายหัวเราะ “งั้นหรือ”

ชนะชน เลือกร้านอาหารที่ไม่พลุกพล่าน พาเธอเข้าไปยังโต๊ะในมุมที่เป็นส่วนตัวจนหญิงสาวแปลกใจ

“พี่ไม่ชอบให้สองคนนั้นคอยมอง” เขาให้เหตุผล

ชายหนุ่มนั่งมองเธอจากเก้าอี้สบายที่ตั้งอยู่ตรงข้าม สีหน้าผ่อนคลาย รอยยิ้มประดับที่มุมปาก ประกายตาอบอุ่นที่เธอคิดถึง นักหนา ค่อยแต่เรื่องทั่วๆ ไปและเรื่องไร้สาระที่ทำให้เธอรู้สึกสบายใจ จนกระทั่งชายหนุ่มวกเข้ามาถามว่า “ได้ข่าวว่าเสกสิทธิ์มาจับแก้วอยู่หรือ รู้จักกันไต่ยังงี้” สีหน้าของเขาก็ตึงเครียดขึ้น

“พี่บุษแนะนำละ” เธอเล่า “ตอนนั้นคุณเสกจริงจิงขนาดจะพาไปพบพ่อแม่ของเขา พอตีมาเกิดเรื่องหลายๆ เรื่องก็เลยห่างๆ กันไป ตอนนี้อย่างไรไม่รู้ เขากลับมาพูดดีด้วย”

“คงเสียดายกรรมัง ขนมหักขึ้นใหญ่ ก็แก้วทั้งสวยทั้งรวย ทั้งเชื่อฟังแบบนี้ จะไปหาที่ไหนได้อีก”

เธอแปลกใจท่าทีต่อต้านของพี่ชาย

“พี่นะรู้จักคุณเสกดีไหมละ”

“รู้จักดีมาก” เสียงตอบมั่นใจ “คนๆ นี้ถ้าจะคบกับใคร เขาคำนวณก่อนแล้วว่าจะได้หรือเสีย ส่วนเรื่องความจริงใจหรือไม่จริงใจนั้นไม่ต้องพูดถึง ครอบครัวเขาก็แบบเดียวกัน พ่อแม่เลือกลูกสะใภ้อยู่กันแล้ว ถ้าไม่ใช่ลูกเศรษฐีสูงๆ ก็ไม่รับพิจารณาเด็ดขาด”

“พี่บุษเคยพูดว่าคุณเสกเหมาะสมกับแก้วที่สุด เขาเก่ง รวย มีอำนาจ ถึงแม้ว่าตอนนี้พี่บุษจะเปลี่ยนใจไม่เข้าข้างคุณเสกแล้ว แต่แก้วก็ยังคิดอยู่ว่าคุณเสกน่าจะเป็นคนเดียวกับที่ดูแลแก้วได้”

“แล้วพี่นะละ ดูแลแก้วไม่ได้หรือ”

“ในฐานะพี่ชาย แก้วไว้วางใจพี่นะที่สุด”

“แต่ในฐานะสามี แก้วต้องมองหาคนอื่น”

“พี่นะจะไม่ให้แก้วแต่งงานไต่ยังงี้ แก้วก็ต้องการความรักเหมือนกันนี่ละ”

“ความรักแบบนี้ พี่ชายก็ให้ไม่ได้เสียด้วยซี ไซ้ใหม่”

หญิงสาวต้องหลบสายตาคมกริบวาววามที่มองมา หวนนึกไปถึงคืนที่อยู่ด้วยกันก่อนที่เขาจะหายไปไหน ในครั้งนั้นชายหนุ่มมีท่าทีแปลกจนเธอหวั่นใจและมันก็ทำให้เขาเสียใจเช่นกัน

เธอคิดว่าอาการต่อต้านของเธอในเวลานั้นทำให้เขารู้สึกละอายใจ และมันอาจจะเป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เขาเดินทางเข้าป่าไปกับเพื่อนๆ นอกเหนือจากความเครียดเรื่องการเงิน และการบีบบังคับคาดโทษของชัชชัย ที่หาว่าเขามีส่วนต้องรับผิดชอบต่อการเสียชีวิตของบิดา

เธอไม่อยากให้เรื่องเดิมนั้นเกิดขึ้นอีก กลัวว่าเขาจะบิดเบือนความสัมพันธ์ฉันท์พี่น้องที่เธอยึดถือ แต่ขณะเดียวกันก็กลัวมากที่สุดว่าเขาจะหนีหายไปจากชีวิตเธออีก

เธอเปลี่ยนเรื่องถามว่า “พี่นะได้พบพี่อัญบ้างหรือยังละ”

ชายหนุ่มหยิบแก้วเครื่องดื่มขึ้นจรรดิมฝีปาก ตอบเสียงขรึม

“เขาโทรมาแต่ก็ไม่ได้พูดอะไรกันมาก”

“พี่นะไม่คิดถึงพี่อัญเลยหรือละ”

“ไม่เลย พี่ไม่ต้องการพบกับเขาก็กแล้ว”

ฉัตรแก้วรู้สึกหดหู่ใจ รู้สึกนานแล้วว่าชนะชนไม่ได้รักอัญชกา ผู้หญิงที่รักกันมาตั้งแต่ยังเป็นเด็กวัยรุ่น ความสัมพันธ์ที่กินเวลาร่วมยี่สิบปีไม่ได้ให้ดอกผลที่งดงามเลยนอกจากความว่างเปล่า และพี่ชายคนนี้ก็ไม่ได้แสดงความรู้สึกเสียดายเลยแม้แต่น้อย

“ตั้งแต่เกิดเรื่องอัญ พี่อัญโกรธแก้ว แล้วก็ไม่ได้พูดกันอีกเลย”

“ดีแล้วละ อย่าไปสนใจเลย อยู่ห่างๆ ได้ก็ห่างไว้”

“แก้วเสียดาย....”

“เสียดายอะไร พี่ไม่เห็นจะมีอะไรน่าเสียดาย พี่ดูแลเขา สองคนมายี่สิบปี ก็นับว่านานพอแล้ว ไม่มีหนี้สินอะไรติดค้างกันอีก”

“หนี้สินติดค้างอะไรละ”

สีหน้าชายหนุ่มเปลี่ยนไปนิดหนึ่ง หัวเราะกลบเกลื่อน
“พี่พูดไปอย่างนั้นเอง มาเถอะ ตี๋มให้กับชีวิตใหม่ของเรา”

เขายื่นแก้วเครื่องดื่มออกมาข้างหน้าและฉัตรแก้วก็ยกของเธอ
ขึ้นกระทบก่อนจะจรดริมฝีปาก ปรากฏตาชายหนุ่มคมวาววาม
โบหน้างามราวเทพบุตรตรงหน้า แม้จะแฝงไว้ด้วยปริศนาที่อ่านไม่ออก
แต่หญิงสาวจะเฉลียวใจก็หาไม่.....

ไม่มีใครเห็นด้วยกับการที่เธอจะพามารดาย้ายกลับมา แม้
ฉัตรแก้วไม่พอใจแต่ก็ไม่กล้าตี้อัน พรรณงามพูดอย่างอารมณ์เสีย
“แม่เขารู้เรื่องขึ้นแยะแล้ว ถ้าจะย้ายเขาไปไหนมาไหนก็ถาม
กันเสียให้ดีกว่าก่อน ไม่ใช่อยากจะทำอะไรก็ทำตามใจชอบ”

หญิงสาวพยายามที่จะถามความสมัครใจของมารดา แต่คุณ
กัญญาไม่เข้าใจว่า ใครคือชนะชน

พอชายหนุ่มพาร่างสูงใหญ่ที่คอยดูแลคุ้มครองขึ้นมากพบ...
ที่แรกเธอนึกไม่ออก หากครั้นเพ่งดูใบหน้าทีล่อยอยู่ใกล้ๆ ขณะที่
คนรอบข้างพยายามเล่าทำวความ ทำที่สบายอกสบายใจหัวเราะหัวใคร
ส่งเสียงตบสนองก็ค่อยหายไป ชั่ววบของอาการชะงักงันที่ไม่มีใคร
สังเกตเห็นนอกจากชายหนุ่มซึ่งจับตามองอยู่ตลอดเวลาด้วยสีหน้า
อ่อนโยนเคร่งขรึม จู่ๆ เธอก็สิ้นเทาขึ้นมาและคล้ายจะควบคุมตัวเอง
ไม่ได้

“แม่เป็นอะไร” ฉัตรแก้วอุทานเลื่อนตัวเข้าหาขณะที่ชนะชน
ถอยห่าง “แม่ขา เป็นอะไรคะ”

“คงเหนื่อยกระมังคะ” คุณสมัยหันไปละลายยาหอมมาบ้วน
ขณะที่ฉัตรแก้วลูบหลังไหล่โอบกอด

ชนะชนถอยออกจากห้อง พิศดาซึ่งมาขลุกอยู่ด้วยตามออกมา
ชายหนุ่มหยิบบุหรีขึ้นมากจูด ดูดควันติดต่อ ก่อนหายไปในปี
ความเครียดจากเรื่องต่างๆ ทำให้เขามีบุหรีอยู่ในกระเป๋าให้พร้อมจูด
ทว่าไม่มีคราบนิโคตินติดตัวเมื่อเขากลับมาจากป่าในสภาพที่ทรุดโทรม
ในบัดนี้ความเครียดจากงานและการสอบถามของเจ้าหน้าที่ตำรวจทำให้
เขาหันกลับมาสูบบุหรีอีก

“บางทีคุณป้าก็เป็นอย่างนี้” พิศดาพูดอย่างเอาใจ ได้ยินเสมอ
ถึงความไม่ลงรอยในระหว่างแม่เลี้ยงลูกเลี้ยงคุณนี้ “บางทีคุยกันอยู่ดีๆ
ก็ชักไปเฉยๆ”

“จริงหรือ”

“คะ” เธอตอบไม่เต็มเสียง เพราะอาการที่บอกนั้นเกิดขึ้น
ครั้งสุดท้ายเมื่อนานมาแล้ว

“อากัญญาดีขึ้นมาอีกแล้วนี่.....”

“คะ ดีขึ้นทีละนิดละหน่อยเพราะว่ามีการรักษาต่อเนื่องและ
คนรอบข้างก็คอยกระตุ้นให้พูดให้คิดตามอยู่ตลอดเวลา”

หัวคิวเข้มแฝงความตึงเครียด ชายหนุ่มดูดควันติดต่อ ทำที่
เคร่งขรึมทำให้สาวน้อยที่มีจิตใจนิยมชมชื่นเขาเต็มเปี่ยมรู้สึกเห็นใจ
อย่างยิ่ง

“พี่นะไม่ต้องกลัวใจหอรอกคะ ถ้าคุณป้ากลับมาารู้เรื่องเหมือนเดิม
คุณป้าจะต้องชอบพี่นะแน่ๆ”

ชายหนุ่มยังคงนิ่ง หากแล้วอีกครู่หนึ่งก็หันมายิ้มให้

“หนูดาใจดีกับพี่จริงๆ”

“หนูดาแน่ใจอย่างนั้นจริงๆ นะคะ”

ชายหนุ่มมองใบหน้าอ่อนตรงหน้า เทียบกับฉัตรแก้วแล้วพิศดา
ไม่ใช่คนสวยนัก ทว่าสีหน้าของเขาคล้ายกำลังมองสิ่งที้งดงามอย่างยิ่ง

“ตอนนี้หนูดาทำอะไร จะทำงานหรือว่าเรียนต่อ”

“ยังรอนานอยู่คะ ความจริงหนูดาเรียนไม่เก่ง แต่ถ้ายัง
ไม่ได้งานก็อาจจะเรียนต่อคะ”

“ไปทำงานด้วยกันไหม”

“อะ...อะไรนะคะ...!”

“ไปช่วยแก้วทำงานกับพี่ยังงั้นละ”

“จริงหรือคะ” ใบหน้าสาวน้อยเปล่งปล้ม ทว่าชั่วครู่ก็สลดลง
“แต่หนูดาคิดว่าพ่อกับแม่คงไม่ยอมหอรอกคะ”

“ก็ลองถามดูสิ” น้ำเสียงพูดเจือหัวเราะ แฝงกังวานเยาะหยัน
ที่เธอไม่สังเกตเอาเสียเลย.....